

CECILIA SJÖGREN

HYÖKYAALTO

Cecilia Sjögren

Hyökyaalto

*Suomentanut SAGA Egmont
Editoinut Aino Salminen*

SAGA Egmont

Hyökyaalto

Translated by SAGA Egmont

Edited by Aino Salminen

Original title: *Svallvåg*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock

Cover design: Lisa Bygdén

The lyrics of "Uti vår hage" were translated into Finnish by Sauvo Puhtila. The lyrics of "Sjösala vals" by Evert Taube were translated into Finnish by Reino Palmroth.

Copyright © 2022, 2025 Cecilia Sjögren and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727313474

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Prologi

Mallorca, kuukautta aikaisemmin

Hän oli aavistanut, että niin kävisi, että lopulta totuus valkenisi ja myrkyttäisi kaiken. Tästä huolimatta hän oli onnistunut uskottelemaan itselleen, ettei kukaan saisi tietää. Elämän tiiviisti lomittuneet vuosirenkaat olivat kätkeneet hänen salaisuutensa. Tuodittaneet hänet petolliseen turvallisuuden tunteeseen. Miehen eilinen vierailu oli tuhonnut sen.

Señora Orjeda tumppasi savukkeensa suoraan ikkunalaudalle ja kietoi tahraisen maalarintakin tiukemmin laihan vartalonsa ympärille. Hän tarkasteli hermostuneena puutarhaa tuuletusikkunan lävitse. Ihmeköynnöksen peittämän käsintehdyn kalkkikivimuurin takana nousevat pinjat valtaisine latvuksineen levittäytyivät naapuruston ylle. Muodikasta Avinguda de la Rossegadaa reunustavat puut seisoivat ylväinä. Niiden suorat linjat olivat jyrkässä ristiriidassa hänen lapsuutensa alistuneisuutta huokuvien kitukasvuisten mäntyjen kanssa.

Kotopuolen ajattelu sai hänen kätensä vapisemaan. Sormet harvoivat mekaanisesti harmaita hiuksia, joissa näkyvät punertavan

keltaisen maalin jäänteet kielivät aamun maalaussessiosta. Katse harhaili.

Kadun toisella puolella Välimeri aaltoili kevätillassa. Ilma oli suolan ja männyn tuoksuinen. Hän rakasti seistä tässä ja katsella näkymää, hänen nykyistä maailmaansa: puutarhan keskellä kasvavia sitruuna- ja mantelipuita; hibiskuksia ja laventeleita, jotka tulvivat kukkapenkin kalkkikivireunan ylitse; tilavan sisäpihan reunustamaa valkoista huvilaa, jonka isojen kaari-ikkunoiden ikkunaluukut hän oli aiemmin tänään sulkenut estääkseen lämpöä leviämästä sisätiloihin.

Señora Orjeda tukahdutti haukotuksen. Hän oli noussut aikaisin, jo ennen kuin aurinko oli levittänyt säteensä Tramuntanan vuoren epätasaiselle harjanteelle. Hän ei saanut enää unta ja oli asettunut pation ovelle odottamaan. Hän oli nimittäin päättänyt jäädä. Hän paljastaisi viimeinkin totuuden. Jos tässä yhteydessä nyt ylipäätään päätöksestä voitiin puhua – hän ei nähnyt muutaakaan ulospääsyä tilanteesta.

Nyt oli jo ilta eikä mies ollut vielääkään saapunut. Ehkä hän oli kuitenkin muuttanut mielensä?

Señora Orjeda antoi katseensa vaeltaa pidemmälle, kadulle saakka. Huumaavan kaunis naapurusto oli täysin autio.

Hän ei ollut nähnyt naapureitaan tänään. Ehkä he olivat vetäytyneet sisätiloihin kuumuutta pakoon, tai ehkä kukaan ei yksinkertaisesti ollut paikalla. He olivat hyvin toimeentulevia ulkomaalaisia, jotka suuntasivat kotiin, kun kuumuus ja turistit iskivät saarelle. Heillä oli mahdollisuus paeta hankalia olosuhteita.

Edes Sergiota, joka auttoi häntä kaikissa talon käytännön asioissa, ei ollut päivän aikana näkynyt. Sergio oli luvannut saattaa muurin kunnostustyöt valmiiksi aivan pian, mutta jotakin tärkeämpää oli ilmeisesti ilmaantunut.

Hemmetin espanjalaiset, Señora Orjeda ajatteli.

Hän oli viettänyt saarella lähes seitsemänkymmentä vuotta, ja edelleen hänen oli vaikea ymmärtää, ettei sovittuun tapaamisaikaan tullut suhtautua lupauksena. Hän olisi tarvinnut miehen läsnäoloa tänään: se olisi vienyt hänen ajatuksensa toisaalle, toiminut vastapainona häntä kalvavalle hermostuneisuudelle.

Hitaasti hän pyyhkäisi kädellään kulunutta vahakantista viikoa. Se oli noen ja elämän itsensä tahraama. Vihkoon oli kirjattu tarina, se, joka hänen oli nyt lopulta pakko kertoa.

Hän laski vihkon varovasti ikkunan vieressä olevalle karheapintaiselle apupöydälle. Ohuet sormet seurasivat pöytälevyn mosaiikkipaloja. Ne loistivat taivaansinisinä hiekanväristä terrakotaa vasten. Pöydällä oli puoliksi täysi cavapullo, jonka etiketti häntä oli muutama vuosi takaperin pyydetty suunnittelemaan. Paikallinen viini, paikallinen taiteilija. Hänen vaikuttavan tuotantonsa kruununjalokivi. Näin 85-vuotiaana hän pystyi edelleen elättämään itsensä maalaamalla. Mutta työtä, jonka parissa hän oli aamun työskennellyt, hän ei voisi myydä.

Vapisevin käsin hän oli antanut värin valua seinän valkoista kalkkipintaa vasten. Aiheeseen perehtymätön pitäisi maalausta Mirón, saaren suuruuden, häpeilemättömänä plagiointina. Niille, jotka ymmärsivät se edustaisi kuitenkin epätoivoista yritystä paljastaa salaisuus, jonka hän oli luullut jakaneensa vain kuolleiden ja meren kanssa.

Pääsisikö hän koskaan pisteeseen, jossa hänellä olisi jälleen oikeus elää? Pisteeseen, jossa kaikki se, mistä hän oli elämässään luopunut, hyvittäisi hänen aiemmat syntinsä? Ehkä se olisi sitenkin mahdollista, hän ajatteli ja antoi katseensa jälleen kerran harhailla naapurustossa.

Toisella puolen katua hyvin hoidetut kukkapenkit reunustivat polkua, joka johti hotelli Bendinatin rakennuksia kohti.

Kauempaa tieltä kantautui moottorin heikko ääni. Se voimistui hitaasti, mutta vääjäämättä. Paahtavan kuumuuden keskellä Välimeri oli kuin kangastus, laventelin tuoksu hetki hetkeltä tukahduttavampi.

Auto jarrutti portin luona, ja moottori jäi käymään tyhjäkäynnillä. Señora Orjeda astui askeleen lähemmäs ikkunaa ja tuli hermostuksissaan kaataneeksi pöydälle jättämänsä pullon. Cavan kuplat sihisivät pöydän pintaa vasten, valuivat pitkin mosaiikkia ja saavuttivat lopulta vihkoon. Hän säikähti, poimi vihkoon ja kuivasi sen vahatun kannen maalarintakkinsa etumukseen.

Viini jatkoi matkaansa pöydän reunan yli ja valui kivetylle lattialle. Hänen jalkojensa juureen muodostui pieni lätäkkö. Päärynän ja sitruunan tuoksut täyttivät sisäpihan.

Ikkunasta hän näki, kuinka auto kääntyi hotellin parkkipaikalle tien toisella puolen. Moottori sammui. Mies, jota hän oli odottanut koko päivän, nousi ulos autosta. Tämä seisoi parkkipaikalla ja tähysti vetisillä sinisillä silmillään rakennusta kohti. Suki ärsyyntyneenä hiuksiaan pois otsalta.

Kaukana horisontissa aurinko laski tyynenä odottavaan mereen.

Señora Orjeda puristi vihkoa rintaansa vasten. Valehtelemisen oli ollut niin paljon helpompaa: totuus oli yksinkertaisesti niin hirvittävä. Hän olisi voinut jatkaa samaa rataa, ellei mies olisi ilmaantunut. Jo ajatus totuudesta sai hänen suunsa kuivumaan.

Hänen vieraansa käänsi katseensa kadulle ja suuntasi kohti taloa. Hän katseli, kuinka mies astui portin lävitse ja käveli pitkin huolellisesti haravoitua pihatietä. Puutarha uinui auringonlaskussa.

Mies koputti oveen.

Señora Orjeda seiso aloillaan kuin cavalätäkön paikoilleen liimaamana. Rohkeus petti, eikä hän millään saanut itseään avaamaan ovea.

Kuului toinen koputus, ja oven lukko naksautti. Hän näki miehen astuvan kynnyksen yli sisäpihan hämärään.

”Haloo? Oletko kotona?” Miehen katse kiinnittyi seinämaalaukseen, jota hän oli aamun työstänyt.

Señora Orjeda nielaisi. ”Tulit siis takaisin”, hän sanoi. Hiki täytti hänen kainalonsa ja valui pitkin ihoa hänen maalarintakkinsa alla.

Mies pyörähti ympäri. ”Aivan, niinhän me päätimme.”

”Niinhän me päätimme”, Señora Orjeda toisti.

Miehen kasvot peittyivät varjoihin.

”Istutaan olohuoneeseen ja juodaan kahvit”, hän sanoi ääni hieman väristen.

”Ei kiitos.” Miehen kasvot olivat täysin ilmeettömät.

”Se on pitkä tarina”, hän sanoi varovaisesti. ”Sitä ei saa kerrottua hetkessä.”

”En tullut tänne kuuntelemaan valheitasi.” Mies astui askeleen lähemmäs.

”Miksi sitten tulit?” Señora Orjeda kysyi ja puristi vihkoa kädessään.

”Tulin näkemään pelkosi.”

”Tulitko tekemään sovinnon?”

”Kutsu sitä miksi haluat.”

Señora Orjeda astahti taaksepäin ja tajusi liian myöhään, että tuli samalla sulkeneeksi pakotiensä. Valkoiseksi kalkittu tiili hänen takanaan kohosi paksuna ja järkähtämättömänä.

”Luulitko todella, että pääsisit palkahästä?” mies sanoi, ja

Señora Orjeda tajusi, että tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän näki miehen hymyilevän.

”Täytyyhän anteeksiantamisen jossain vaiheessa tulla mahdolliseksi”, Señora Orjeda sopersi. Pelko hiipi rintaan.

”Jossain vaiheessa.” Mies tuhahti. ”Olemme nyt siinä vaiheessa tätä tarinaa, jossa uhkarohkeutesi kostautuu. Aloit jättää jälkiä. Piirisi kävivät sinulle liian pieniksi. Eikä ihme, olethan aina vaatinut elämältä kohtuuttomia.”

”Et tiedä minusta mitään”, Señora Orjeda sanoi epävarmasti. Hänen oma äänensä kuulosti vieraalta.

”Enemmän kuin luuletkaan”, mies sanoi. ”Teoksesi leviävät turistien mukana. Tänä päivänä ei voi piiloutua keneltäkään. Mal-lorcalta hankittu maalaus roikkuu yhtäkkiä jonkun seinällä Ros-lagenissa. Piilotetut ja unohdetut salaisuudet heräävät henkiin.”

Roslagen. Hän näki mielessään mäntyjen tiheet latvukset, itsensä juoksemassa mutkittlevaa polkua pitkin. Poispäin aurin-gonvalossa kylpevästä horisontista, kohti metsän lahoavaa pimeyttä.

Hän oli edennyt taakseen katsomatta, tiennyt, että kääntymisen tarkoittaisi luovuttamista. Pelko jyskytti ohimoilla, epätahdissa pulssin kanssa. Pensaat ja ryteiköt olivat repineet käsiä ja jalkoja. Hän oli painanut käsilaukkua tiukasti vartaloaan vasten. Laukussa olivat liput, hänen avaimensa uuteen elämään. Hän jättäisi kauhut taakseen, syvälle mereen haudattuna.

Vuosien mittaan hän oli onnistunut uskottelemaan itselleen, että näin olikin käynyt. Aina siihen saakka, kunnes kirjeitä alkoi tulla. Nyt hän ymmärsi, että hänen olisi silloin pitänyt reagoida paljon voimakkaammin.

Muistot veivät kaikki hänen voimansa, ja pelko muuttui väis-tymättömäksi väsymykseksi. Hän oli niin loputtoman väsynyt

huijaamaan kaikkia. Niin väsynyt rooliinsa paatuneena valehtelijana, jonka elämäntarina koostui salaisuuksista ja tyhjyydestä.

”Ajatteletko koskaan sitä, mitä jätit jälkeesi?” mies kysyi ja astahi lähemmäs.

”Joka päivä”, hän sanoi. ”Et osaa kuvitellakaan.”

”Ja silti et tehnyt asialle mitään?”

”En”, hän kuiskasi ja puristi vapisevia käsiään yhteen. Ruusukorukous putoili hänen huuliltaan heikolla, yksitoikkoisella äänellä: ”Herra armahda. Kristus armahda. Herra, armahda. Kristus kuulee meitä. Kristus kuule meitä...”

”Nyt on vähän liian myöhäistä rukoilla”, mies keskeytti. ”Et voi enää paeta totuutta. Menneisyys on herännyt henkiin.”

Señora Orjedan katse hakeutui kauemmas, kohti sisäpihan päätyä ja paljasta tiiliseinää. Häntä puistatti.

”Seinissä ei asu henkiä”, hän kuiskasi, vakuutteli yhtä paljon itselleen kuin miehellekin. ”Se on vain vanha espanjalainen kansanuskomus.”

”Voi olla. Silti kuolleet valvottavat sinua öisin, eikö niin?”

Miehen otsa kiilteli lämmöstä. Heidän katseensa kohtasivat jälleen, ja silloin hän näki sen: miehen silmistä heijastuvan ehdottomuuden, jääräpäisyyden, jota voi osoittaa vain ihminen, joka on valmis tappamaan. Hän muisti kauhistuttavalla selkeydellä hetken, jolloin oli viimeksi joutunut kasvotusten tuon ilmeen kanssa.

Näkökenttä kaventui. Korvissa kohisi, mutta kuului myös jotain muuta. Tuttu hakkaava ääni jossain kaukaisuudessa. Sergion vanha Ford, holtittomien parkkeerausten jäljiltä sekä edestä että takaa kolhiintunut. Hänessä virisi toivo, joka kuitenkin sammui välittömästi. Silmäkulmastaan hän näki, kuinka veitsi kohosi. Sergio ei ehtisi ajoissa.

Hän tunsi kivun, jonka veitsen lyönnit aiheuttivat. Yksi, kaksi, ja hän leijui pois. Tunneliin, pimeyteen. Mielipuolinen nauru voimistui hitaasti. Hän tunsi sairaalloista iloa siitä, ettei hänen enää tarvitsisi pelätä, että kaikki olisi pian ohi. Kaiken yläpuolelta hän näki ruumiinsa, ja miehen, joka katosi sisäpihan ovesta.

Rauha.

Sitten tilanne muuttui. Sergio oli tullut, ja hän katseli haikeana, kun tämä kumartui hänen ylleen, piteli hänen päätänsä ja suuteli hänen otsaansa.

”Kuka tämän teki?” Sergio kuiskasi.

Miehen kauhistus sai hänet jälleen täyttymään kaipuusta kertoa, miten asiat todella olivat. Hetkeksi hän jätti paikkansa korkeuksissa ja laskeutui Sergion syliin, tunsi tämän hyväilyt ja kyyneleet ihoaan vasten.

”Señora Orjeda, kuka?” Sergio nyyhkytti.

Señora Orjeda kuiskasi viimeisillä voimillaan. Hän näki Sergion katseen terävöityvän, kun tämä yritti saada tolkkua katkelmista, jotka hän onnistui pusertamaan ulos.

”Qué?”

Hän hymyili miehelle viimeisen kerran. Huomenna Sergio muuraisi seinän umpeen, ja kaikki palaisi ennalleen. Aallot nousisivat merestä ja löisivät terävään kallioon. Kyyhkysset hakeutuisivat, kuten aina, pinjojen latvojen alle viileään.

Pelko hellitti vihdoin hänen olkapäiltään, ja hän päästi irti. Antoi tuulen kuljettaa hänet pehmeillä, aaltoilevilla liikkeillään kiiltävän meren ylle.

Tore Lindahl avasi unenpöpperöiset silmänsä ja haroi harmaantuvaa hiuspehkoaan. Verhokankaassa olevista pienistä rei'istä sirottui sisään heikkoa valoa. Teräviä pisteitä tummansinisellä pohjalla.

Kumahdus olohuoneen kaappikellosta rikkoi hiljaisuuden. Tore makasi paikoillaan sängyssä ja kuunteli. Hän oli herännyt ääneen, joka kuului kauempaa kuin hänen unensa sumusta. Siitä hän oli varma.

Hänellä oli tapana herätä joka aamu juuri ennen kuin kaappikello löi kuusi, maata aloillaan ja katsella, kuinka ensimmäiset valonsäteet tunkeutuivat pimeään eteiseen viereisestä huoneesta. Hän kuunteli jälleen. Asuntoa hallitsi tiivis hiljaisuus.

Vaivalloisesti Tore kohottautui istualleen. Sänky narisi varhaisen painon alla, kun hän kurottautui kohti yöpöydän pientä lamppua. Hieman huolimattomasti, niin että kelloradio putosi lattialle. Neonväriset numerot välkkyivät kiusoittelevasti pimeydessä. 04.30. Ärsyyntyneenä hän tukeutui terveellä kädellään sän-

gyn reunaan, nousi ylös univajeisilla jaloillaan ja onnistui poimi-
maan kyynärsauvan. Pimeys ympäröi häntä.

Ei pitäisi asua palvelukodissa, kun on seitsemänkymmentä-
viisi. Hän ajatteli tyttärtään Annaa katkerin mielin. Sillä ei ollut
merkitystä, että ”Hellyyden maja” oli mukava palvelukoti Norr-
täljen keskustan välittömässä läheisyydessä. Hän halusi kotiin,
Singön mökille.

Kainalosauvaansa nojautuen hän käveli hitaasti kohti ikkunaa
ja veti rullaverhon ylös.

Piha lepäsi aamunkoitteessa. Pilviseltä taivaalta putoileva
heikko sade himmensi valoa, joka kajasti viereisen metsikön pui-
den välistä. Tore avasi ikkunan ja tunsu viileän tuulenpuuskan
tunkeutuvan huoneeseen.

Kaukana huhui pöllö. Jokin liikkui metsässä. Siellä, minne
katse ei aivan yltänyt, keltaisessa hehkussa.

Silmälasit olivat ikkunalaudalla, ja hän kurotti niitä kohti.
Maailma terävöityi, ja nyt hän näki. Viistot kellertävät silmät. Sil-
mien yläpuolella teräväkärkiset korvat.

Metsän reunalla mäntyyn sidottuna seisoi saksanpaimenkoira.
Heti sen koivun takana, jonka salama vain muutamaa viikkoa
aiemmin oli halkaissut. Eläin kyyristeli tihkussa, turkki sateen jäl-
jiltä tummuneena.

Tore mietti hetken, pitäisikö hänen lähteä pelastamaan sitä,
mutta päätti jättää asian sikseen. Turhanpäiväistä altistaa itsensä
sellaisille riskeille. Koira kuului varmaankin jollekin narkkarille.
Nykyään ei ikinä tiennyt.

Lattia tuntui kylmältä hänen jalkojensa alla. Hän sulki ikku-
nan ja hiipi vaatetelineelle, jolle huopatosset oli aseteltu siististi.
Hän työnsi jalkansa karheisiin tossuihin ja veti villatakin pyjaman
päälle. Hän ei halunnut vilustua juuri ennen juhannusta.

Toren katse kiinnittyi peiliin. Nykyään hänen kasvonsa näyttivät enemmänkin naamiolta. Suu oli juuttunut typerään vinoon hymyyn, joka ei koskaan ulottunut hänen silmiinsä. Oikea käsi roikkui hyödyttömänä vartalon vierellä.

Hyvinä päivinä hän piti delfinimäistä ulkonäköään koomisena. Huonoina päivinä se taas oli aivan liian selvä muistutus ruumiin rappeutumisesta. Se oli paradoksaalista, sillä hän ei koskaan ollut nähnyt elämää yhtä selkeästi kuin nyt.

Toren ajatukset keskeytyivät käytävältä kantautuvaan ääneen. Kyllä, joku siellä taas oli. Jotain rahinaa. Yksi yhteisasumisen raskaimpia puolia oli se, ettei koskaan saanut olla aivan rauhassa.

Hitaasti Tore laahusti ulko-ovelle ja kurkisti ovisilmästä. Vasempaisella ovella seisoi joku selkä kyyryssä nojautuneena kohti lukkoa. Selkä heilahteli edestakaisin käytävän neonvärisessä yövalaistuksessa.

Tunkeilija onnistui avaamaan oven ja katosi sisälle. ”Mitä hemmettiä”, Tore ajatteli. Hän etsi rannekkeestaan hälytysnapin ja painoi sitä.

Tore ehti laskea 573:een ennen kuin yöhoitaja ilmestyi käytävän hämäänsä. Hän oli nähnyt naisen aiemminkin – nainen oli nimeltään Inez, yksi rekrytointiyrityksen vuokratyöntekijöistä. Suuri, pörröinen tukka keikkui vallattomasti.

Inezin askelista huomasi, että hän oletti heti kättelyssä Toren aiheuttaneen jälleen turhan kohtauksen. Kengänpohjat läpsyivät linoleumilattialla, ja jalkapohjat työntyivät poikkeuksellisen napakasti kulunutta lattiaa vasten. Nyt tavallistakin ärtyisämmin, Tore ajatteli.

”Mitä ihmettä täällä oikein tapahtuu?” Inez tervehti. ”Hälyttää nyt keskellä yötä.”

Tore ei vastannut. Hänen mielestään tällainen kohtelu ei vastausta ansainnut.

Inez seiso i hänen edessään, kädet tomerasti leveällä vyötäröllä, suu tiukkana viivana. Nainen oli niin sanotusti rehevä, vaikka hän itse tuskin arvostaisi tätä kuvausta.

”Miksi soitit?” Inez kysyi happamasti.

”Vikingin asunnossa on joku”, Tore kuiskasi.

”Et saa soittaa turhan päiten”, Inez sanoi. Hän oli ilmeisesti yhä vakuuttunut siitä, että Tore oli hälyttänyt turhaan.

”Älä puhu noin kovaa.” Tore nosti sormen suulleen hyssyttelen. ”Asuntoon meni joku.”

Nainen napsautti mielenosoituksellisesti katkaisijaa niin, että käytävä kylpi valossa. Hän kääntyi ympäri, kohti Vikingin asuntoa, ja vetäisi oven auki.

”Ehkä sinun pitäisi soittaa vartijalle”, Tore yritti vaisusti.

”Mitä turhia”, Inez vastasi ja huhui asunnossa vallitsevaan pimeyteen.

”Haloo, onko siellä ketään?”

Tore oli jäänyt seisomaan paikoilleen omaan oviaukkoonsa ja tarkasteli tilanteen etenemistä asein mielin. Lampun kirkas valo häikäisi. Loisteputki vilkkui epätasaisesti kauempana käytävässä; valo välähteli sysäyksittäin käytävän kellertäviä seinä vasten.

”Onko siellä ketään?” Inez toisti ja sormeili ovenkahvaa hieinan hermostuneen oloisena. Ei vastausta.

Pimeys valui ulos asunnosta ja käytävälle heitä molempia kohti.

Olisin itse pärjännyt paremmin, Tore ajatteli vilkaisten kehystettyä valokuvaansa eteisen seinällä. Oli kuin hänen nuorempi itsensä, maalaiskunnan poliisi, olisi katsellut häntä sääli västi, lakin lippa alas otsalle vetäistynä.

”Näetkö”, Inez julisti voitonriemuksella. ”Ei siellä ketään ole. Menen nyt nukkumaan äläkä häiritse meitä enää tänä yönä.”

Inez käännähti kannoillaan ja lähti. Liian tiukkaan takkiin verhottu takamus heilui puolelta toiselle, kun nainen käveli käytävää pitkin ja katosi portaikkoon.

Tore odotti, kunnes Birkenstock-tossujen kasettia ei enää kuulunut. Olisiko hän todella voinut erehtyä niin pahasti?

Valot olivat nyt sammuneet, ja käytävän hätäuloskäyntikyltit valaisivat kalpeasti naapurin ovea.

Tore laahusti käytävän linoleumimaton ylitse sisälle pimeään asuntoon. Heikko vanhan sikarin tuoksu. Vuosien tupakointi oli jättänyt jälkensä seiniin.

Asunnon pimeyden rikkoi suorakaiteen muotoinen väri-läikkä, joka valaisi eteisen lipastoa. Kuvat digitaalisessa valokuva-kehyksessä vaihtuivat säännöllisin väliajoin valaisten pilleripurkkia ja vesilasia hammasproteeseineen.

Tore laahusti huopatossuissaan paremmalle huoneistoon. Hän kurkisti olohuoneeseen. Se oli tyhjä. Hän jatkoi kohti keittiötä. Sama siellä.

Epäroivin askelin hän suuntasi kulkunsa makuuhuoneeseen. Hän tunsu tungettelevansa, ylittävänsä soveliaisuuden rajan. He eivät tunteneet toisiaan kovin hyvin, hän ja Viking.

Makuuhuoneessa oli hiljaista. Aivan liian hiljaista. Ikkunan eteen vedettyjen verhojen välistä sängylle heittyi yksi ainoa pitkä, kapea valonsäde. Tore tunsu jättävän tuulahduksen sielussaan. Jonkin jäisen läsnäolon. Ja silti – ei mitään. Tunne oli hänelle aivan liian tuttu.

Tore etsi haparoiden valokatkaisijaa. Pian pöytälampan keltainen valo levisi makuuhuoneeseen ja vahvisti sen, minkä hän oli

jo tajunnut. Viking makasi sängyssä elottomana, ja miehen jäänsiniset silmät tuijottivat tyhjyyteen keskellä ylellisesti kalustettua huonetta. Iho oli kalpea.

Lattialla sängyn vieressä makasi keskeneräinen sudoku. Aivojumbppaa viimeiseen asti, miten turhaa se kaikki olikaan. Järjestelmällistä nysväämistä, jotta aivot pysyisivät terässä. Puurtamista, ja mitä varten? Sudokun vieressä lattialla oli nahkahihnainen medaljonki. Sen kuvaa suojaava lasi oli haljennut.

Tore nosti katseensa ja katsahti jälleen kuollutta naapuriaan. Tämä näytti jollain tapaa kutistuneelta siinä maatessaan, elottomana huovan alla sängyssä. Yhä yllään ruskea flanellipaita, joka hänellä oli ollut päällään eilen illalla heidän pelatessaan yhdessä bridgeä. Villahuovan alta erottui pala kotihousuja. Pehmeää trikoota. Asu oli kaukana mistään, mitä eläköitynyt yritysjohtaja Holbach olisi koskaan pukeutut päälleen ennen kuin hänen tyylikkääts Harvie & Hudson -paitansa sekoitettiin muiden asukkaiden riepuihin palvelutalon pesulassa. Valkoinen tukka roikkui suoruvina otsalla.

”Jos dementia iskee, haluan, että hoidat minut hengiltä. Ymmärrätkö?” oli Viking kerran uskoutunut hänelle. Tore ei ollut vastannut juuta eikä jaata. Jälleen yksi Vikingin pakkomielteisistä ajatuksista, hän oli vain tuuminut.

Vikingillä oli ollut rutiininsa. Joka aamu hän oli ratkaissut *Frankfurter Allgemeine* -lehden ristisanatehtävän ja viettänyt siten loppuaamun ranskankielisen kirjallisuuden parissa. Aamupäivä oli keskeytynyt vain teetukseen terassilla. Siellä istuessaan hän oli siemaillut Harrodsilta tilaamaansa Earl Grey -teetä ja tarkastellut maailmaa analyyttisellä katseellaan silmälasiansa reunan yli. Joka päivä, ainakin niiden kuukausien ajan, jotka Tore oli hänet tuntenut.

MENNEISYYS HUKUTTAI KAIKEN ALLEEN TUMMASÄVYISESSÄ JA YLLÄTTÄVÄSSÄ ESIKOISDEKKARISSA

Nörrtäljäläisessä vanhainkodissa yksi asukkaista kuolee epäilyttävissä olosuhteissa. Tapaus herättää eläköityneen poliisi Tore Linhdahlin epäilykset. Miksi vanhainkodin henkilökunta vaikenee vanhan miehen kuolemasta?

Paikallislehden nuoren kesätoimittaja Veronika Wiklundin journalistinura on ajautumassa karille ilman kunnollisia juttuaiheita. Kun Tore ottaa häneen yhteyttä ja kertoo epäilyksistään, Veronika haistaa mehevän skuupin ja ryhtyy ex-poliisin kanssa yhteistyöhön.

Parivaljakko alkaa penkoa tapahtumia, ja pian heille selviää, että kyse on paljon suuremmasta rikosvyyhdistä kuin pelkästä kuolemasta vanhainkodissa. Rikoksen juuret ulottuvat kauas toiseen maailmansotaan, ja häikäilemättömiä murhia paljastuu lisää. Kuinka pitkälle murhaaja on valmis menemään?

CECILIA SJÖGREN on ruotsalainen kirjailija ja ekonomisti. Hänen esikoisromaaninsa *Hyökyaalto* voitti Saga Egmontin dekkarikirjoituskilpailun vuonna 2022. Romaani on käännetty 5 kielelle.